

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

sikker på, at det ærede medlem vil finde tilslutning til dette synspunkt i befolkningen i Danmark. Der er meget i støbeskeen i disse år, man kan måske endda sige i disse måneder, som meget vel kan føre til ændrede synspunkter overfor et og andet i den hidtil fulgte udenrigspolitiske linie. Endnu i disse timer ved vi ikke, om Genèveforhandlingerne fører til en våbenstilstand i Indokina. Vi håber alle inderligt, at det må ske. Alene det, at alle stormagterne, Kina indbefattet, sidder ved forhandlingsbordet, er dog et lyspunkt, som der er grund til at notere. Alt må sættes ind på at få den ulykkelige krig i Indokina afsluttet. Nødigt af alt skulle denne krig føre til, at der kom til at bestå et dybt modsætningsforhold mellem de europæiske og de asiatiske folk. Det må tværtimod anses for livsvigtigt, at et tillidsforhold mellem disse grupper af stater kan tilvejebringes, og Europa må være villig til at yde sin medvirken til, at noget sådant kan ske. Den kolonipolitik i gammeldags forstand, som har været udgangspunktet for konflikten, denne kolonipolitik er tiden løbet fra. Det er andre synspunkter, der nu må anlægges i samarbejdet mellem staterne, end dem, der lå til grund, da kolonipolitikken blev indledet. Jeg mener derfor, det er vigtigt, at vi bedømmer det, som foregår i Indokina, uhildet, og det ville sikkert være nyttigt og af mange grunde ønskeligt, om de svære og vanskelige problemer i Østen blev søgt løst gennem forhandlinger i De Forenede Nationer fremfor ved oprettelse af sikkerhedspagter og alliancer, som man nu i så høj grad er i gang med. Jeg ved nok, det bliver gjort gældende, at det rent teoretisk er foreneligt med FN-pagten at oprette regionale forsvarspagter — Atlantpagt, Stillehavspagt, Middelhavspagt o. lign. — men der kan dog efter min mening ikke være tvivl om, at disse stormagtsgrupperinger svækker FN's autoritet og handlekraft, og det gælder dog stadig, at FN er forhandlingernes og fredens bedste instrument.

Men selv med et lykkeligt resultat i Genève med standsning af krigen i Indokina og aftale vedrørende Koreas fremtid, som er det højeste mål, man kan forvente af Genèvekonferencen, står der dog stadig store uløste problemer tilbage, som vil påkalde

hele verdens opmærksomhed i den nærmeste tid. Der vil fremdeles blive brug for forhandlingsvilje, tålmodighed og udholdenhed og også for mod til at gøre indrømmelser overfor modparten, hvis resultater skal kunne opnås. I en verden, hvor mistænksomhed og frygt behersker menneskenes sind, kan uforsigtige udtalelser og ukloge handlinger ødelægge alle bestræbelser for forsoning og forståelse mellem de stridende parter.

Overfor Amerikas meget svingende og skiftende standpunkter er det vigtigt, at de vesteuropæiske demokratier holder deres linie, og der er grund til at anerkende den besindige og kloge holdning, som England har indtaget i forbindelse med forhandlingerne i Genève. Den britiske udenrigsminister vil indlægge sig stor fortjeneste, såfremt der ved hans indsats og fremragende forhandlingsevne kommer et positivt resultat af Genèvekonferencen. Vi må her i Danmark tilslutte os det engelske synspunkt, at ingen mulighed for gennem forhandling at nå til et resultat må lades uforsøgt, og at ingen handlinger bør foretages, som kan vanskeliggøre, at en forståelse mellem parterne kan komme i stand.

Vi glemmer ikke, hvor meget Vestens demokratier har at takke Amerika for, men med al respekt for det store, frie Amerika må det være vor ret i et demokratisk samarbejde at sige til, når ledende politikere i USA fremsætter udtalelser eller tilråder handlinger, som efter vor bedste overbevisning hindrer og vanskeliggør den afspænding i verden, som dog er vort fælles mål. Det skulle være styrken i de demokratiske lande i modsætning til diktaturstaterne, at folket gennem den frie, offentlige diskussion kan gøre sin indflydelse gældende og gennem den frie meningsdrøftelse opbygge den solidaritet og det sammenhold i vore folk, som diktaturstaterne tilvejebringer ved tvang.

Vi folk i Europa kender dog forholdene her i vor verdensdel bedre end amerikanerne, der har tingene meget mere på afstand. Det gælder navnlig det spørgsmål, der berører Danmark så stærkt: Tysklands fremtid. Det kan vistnok fastslås, at utrygheden ved igen at give tyskerne våben i hænde er i stadig stigen i Europa. Der er ingen tvivl om, at der hos et stort tal af